

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXIX

AUGUST 1992

"SA AVEM NADEJDE"

*„Prin mîngîierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.”
Rom. 15,4 u.p.*

Era în anul 1953. Pe atunci se construia, cu „muncă voluntară”, marele stadion „23 August”.

După o întîlnire a tinerilor din Comunitățile Labirint și Vasile Lascăr, ocazie în care tinerii s-au adîncit în studierea profețiilor biblice, fratele Dumitru Florea, prezent la acea întîlnire, le-a spus cu vocea lui calmă, dar caldă și hotărîtă:

„Frați iubiți, să răspundem și noi acestui apel. Să demonstrăm practic că nu ne este teamă de muncă. Cine știe dacă nu cumva, în viitor, Evanghelia mîntuirii prin Isus Hristos se va predica și pe acest stadion!”

„Niciodată”, fu răspunsul tăios și ostentativ al unui tînăr. „Niciodată nu se va întîmpla acest lucru”, ținu să precizeze tînărul. O tăcere apăsătoare s-a lăsat peste cei prezenți.

După un timp, bătrînul pionier răspunse plin de încredere:

„Frații mei... EU CRED! Cred din toată inima, chiar dacă nu vom mai fi toți în viață pînă atunci!”

Apelul a fost ascultat. Eram unul dintre tinerii prezenți cu ocazia acelei întîlniri. Am participat și eu la acea „muncă voluntară”.

Mi-am amintit de toate acestea în frumoasa dimineață a Sabatului din 30 mai 1992, cînd Evanghelia mîntuirii prin Isus Hristos s-a propovăduit pe acest mare stadion, cînd sute de tineri și vîrstnici, bărbați și femei au fost botezați în marele bazin al stadionului.

Bătrînul slujitor al lui Dumnezeu nu mai este în viață, dar împlinirea profeției făcută de el am trăit-o. Am trăit atunci, la 30 mai 1992, un moment de maximă bucurie, de întărire a nădejzii advente.

Pastor pensionar, I.T. Bujor

"MĂVA AZ" EPISTOLA SCRISĂ DE DUPĂ GRATII

„Aici, în rîndurile deținuților de drept comun, sîntem oameni care Îl iubim pe Dumnezeu și pe Isus Hristos.”

Dragii noștri frați,

Bucuria care ne-a umplut sufletele în această măreață zi de Paști ne-ați făcut-o nu numai prin modestele atenții,...ci și prin cuvintele frumoase pe care ni le-ați adresat în momentele chinuitoare ale vieții noastre.

Vizitele repetate pe care le-ați făcut în penitenciarul nostru ne-au purificat sufletul și ne-au făcut să înțelegem adevărata credință în Cel Atotputernic și Atotpăzitor.

Scrisoarea aceasta pe care o trimitem fraților noștri...vrem ca să le umple sufletele de bucurie și să se gîndească că aici, în rîndurile deținuților de drept comun, sîntem oameni care Îl iubim pe Dumnezeu și pe Isus Hristos. Noi recunoaștem că am păcătuit și că am greșit nu numai față de semenii noștri, ci și față de Dumnezeu. Dar vrem să ne schimbăm mentalitatea și viața pe care am dus-o pînă acum. Noi, cei de aici, mulțumim din suflet tuturor celor care, de afară, din libertate, se roagă pentru noi și ne iubesc.

Eu, care scriu această epistolă, sînt de acum un adventist convins... Nu am avut pînă acum ocazia să ascultăm aceste glasuri și să simțim această afecțiune din partea nimănui și faptul că dumneavoastră, scumpul și neuitații noștri frați, veniți și ne vorbiți atît de frumos și de cald, pe mulți dintre noi, care am fost niște brute, ne-a transformat. Bucuria noastră este prea mare și nu putem găsi cuvinte de mulțumire. Acum, în această zi de Paști, cînd toată lumea se bucură de învierea Domnului, într-o cameră din penitenciarul Jilava se întîmplă ceva deosebit. Mai mulți deținuți bolnavi stau în genunchi și se roagă Domnului Isus. Eu, marele tilhar supranumit „pantera”, plîng pur și simplu ca un copil. Toată camera freamătă... Noi, cei de aici, mulțumim din inimă acestui grup restrîns, rostind plini de fericire și în dreptul nostru: „Hristos a înviat!”

PANTILIE

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 8/1992
ANUL LXIX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:
DUMITRU POPA
Membrii comitetului
redacțional:
Adrian Bocăneanu
Lazăr Forray
Aron Moldovan
Dumitru Popa

Tehnoredactare:
Dumitru Popa
Culegere computerizată:
Lori Gheorghită
Tehnoredactare computerizată:
Irina Toncu

CUPRINS

- SĂ AVEM NĂDEJDE COP.1
- EPISTOLĂ SCRISĂ
DE DUPĂ GRATII COP.2
- EDITORIAL PAG.1
- ISUS A VENIT PENTRU
MINE (poezie) PAG.2
- DEP. TINERETULUI PAG.3
- ALBINA PAG.5
- LA MAREA SĂRBĂTOARE A
CREAȚIUNII (poezie) PAG.7
- SECERȘ '92 PAG.8
- UN PLAN AMPLU PAG.9
- NOUL GRANT PAG.10
- CLASA DE ABSOLVIRE PAG.11
- ȘTIRI... ȘTIRI... PAG.15
- RUGĂ (poezie) PAG.17
- SFINȚEASCĂ-SE NUMELE TĂU ...COP.3
- SFÎRȘIT DE CALE COP.4

EDITURA ȘI TIPOGRAFIA
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI”
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș, Nr. 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126

EDITORIAL

Niciodată nu se subliniază îndeajuns importanța unei vieți de rugăciune, a unei vieți ascunse cu Hristos în Dumnezeu.

„Va veni vremea”, spunea serva Domnului acum un secol, „cînd biserica va fi mișcată de puterea divină și urmarea va fi o activitate plină de zel... Dar, cînd se va manifesta această activitate, cei mai zeloși lucrători se vor găsi în siguranță numai depinzînd de Dumnezeu prin rugăciune continuă și stăruitoare... Va trebui să trăim o viață de rugăciune în cămăruță, în familie și în comunitate” (R.H./4 iulie 1893). „Tendința este de a ne ruga mai puțin și de a avea mai puțină credință” (H.L.L./305,306).

„Creștinul care se dovedește creștin în viața sa particulară, în predarea zilnică a propriului său eu, în sinceritatea intențiilor, în blîndețe, cînd este provocat, în credință și evlavie, în credincioșie în lucrurile cele mai neînsemnate, acela care reprezintă în viața familiară caracterul lui Hristos, acesta poate că este în ochii lui Dumnezeu mai prețios decît misionarul cu renume mondial” (P.D./369).

„Nu mărimea lucrării săvîrșite sau rezultatul vizibil al acesteia, ci spiritul în care se îndeplinește ea, aceasta face valoarea lucrării noastre înaintea lui Dumnezeu” (Idem /364).

„Aprobarea Domnului nu este dată din pricina mărimii lucrării săvîrșite, din pricina multelor lucruri dobîndite, ci din pricina credincioșiei chiar în lucrurile mici. Ceea ce cîntărește înaintea lui Dumnezeu nu sînt marile rezultate obținute, ci motivul care ne mină. El prețuiește mai mult bunătatea și credincioșia decît mărimea lucrării săvîrșite” (R.T./510-511).

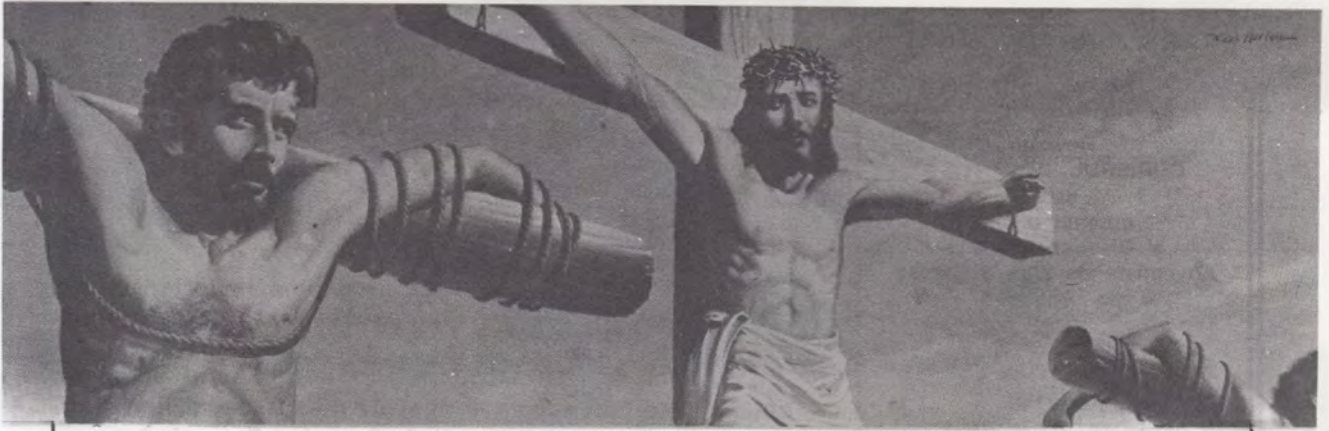
„Numai metoda Domnului Hristos ne poate da succes în cîștigarea oamenilor. Mîntuitorul umbla printre oameni ca Cel care le dorea binele. El le arăta iubire, îi ajuta în nevoi și le cîștiga încrederea. Apoi le porunca: 'Urmați-Mă!' (D.V./99).

„Dacă s-ar întrebuița mai puțin timp cu predicarea și mai mult timp cu diferite servicii personale, atunci s-ar vedea mai mari rezultate” (D.V./99).

„Exemplul lui Hristos trebuie urmat de aceia care pretind că sînt copiii Săi. Veniți în ajutorul aproapelui în nevoile sale fizice și recunoștința va dărîma orice zid de despărțire, făcîndu-vă în stare să ajungeți la inima lui” (9 T/127).

„Dumnezeu ia în considerație nu atît de mult cantitatea lucrului făcut, ci... cu cît de multă iubire lucrăm. Iubirea este un atribut ceresc. Inima firească nu o poate genera. Iubirea face bine și nimic altceva... decît bine” (F.F./51).

„Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (Ioan 13,15).

ISUS

A VENIT PENTRU MINE

*Isus a venit pentru mine,
În locul meu a murit
Și pentru păcatele mele
El prețul cel greu a plătit.*

*O, unde se află pe lume
Un altul să fie ca El,
Un altul să ierte atîta
Și... să mă iubească la fel?*

*Isus S-a rugat pentru mine,
Deși eu pe El L-am lovit.
El a venit să-mi slujească,
Deși... eu L-am batjocorit.*

*Isus îmi cunoaște păcatul
Și totuși mă cheamă și-acum,
El, Mirele lumii, m-așteaptă
Cu brațele-ntinse, în drum.*

*Plîngînd, m-așez iar sub cruce
Și numai un lucru mai vreau:
Să-ți cînt osanale, Isuse,
Și-n veci, lîngă Tine să stau.*

*Mi-așa dor de Tine, Isuse,
O, Doamne, o, Tu, Dumnezeu,
Te chem să vii astăzi la mine
Și plîng și suspin tot mereu.*

*Ce-aș face-n a mea suferință,
Ce-aș face-n al meu necaz
De n-ai fi Tu ca să-mi mîngîi
Lovitul și plînsu-mi obraz?*

*Mă bucur cînd ești lîngă mine
Ca mîna-Ți străpunsă să-ntinzi
Și-n dulcea ei mîngîiere
La sînu-Ți să mă cuprinzi.*

Nichițel Petrică, Jilava

DEPARTAMENTUL TINERETULUI

Întotdeauna, tineretul a constituit obiectul atenției, rugăciunilor și preocupării bisericii.

Astăzi însă, „tineretul este biserica”, asumându-și uriașe responsabilități sfinte. Avînd în vedere acest nou aspect din viața bisericii, redactorul nostru, fr. Dumitru Popa, a avut următoarea convorbire cu fr. Ion Buciuman, director al Departamentului Tineretului și ADRA, din cadrul Comitetului Uniunii, referitor la activitatea și obiectivele acestui departament.

D.P. Frate Buciuman, ca director și al Departamentului Tineretului, ați fi amabil să spuneți și cititorilor revistei „Curierul Adventist” care sînt planurile Departamentului Tineretului și obiectivele pe care le urmăriți?

I.B. Scopurile lucrării cu tineretul pot fi cuprinse în cîteva puncte și anume:

În primul rînd, lucrarea cu tineretul trebuie să acorde tinerilor posibilitatea unei experiențe personale, care să ducă la mîntuirea personală, cum și la mîntuirea celor din jur, prin lucrarea tinerilor noștri.

În al doilea rînd, Departamentul Tineretului este acela care trebuie să ofere tineretului formare, instruire, educare, atît în învățăturile bisericii, cît și în formarea de deprinderi și dezvoltarea talentelor pentru slujire.

Al treilea punct, care decurge oarecum din cel de-al doilea, enunțat mai sus, este acela că Departamentul Tineretului oferă tinerilor noștri posibilitatea slujirii. O rezultată a programelor de tineret este aceea că, pe această cale, se formează cadre care vor fi la dispoziția bisericii, atunci cînd biserica va avea nevoie, cadre bine formate printr-o experiență în lucrare, în viața bisericii. De fapt, aceasta constituie scopul, obiectivul lucrării cu tineretul.

D.P. În acest plan de acțiune al departamentului dumneavoastră sînt prevăzute și programe vizînd îmbogățirea, creșterea vieții spirituale a tinerilor, aceasta avînd în vedere că întreaga noastră activitate, toate acțiunile noastre trebuie să poarte amprenta spiritualității, a unei vieți de creștin, care să contribuie la aducerea de roade. Pregătirea noastră, deci, trebuie să fie o pregătire puternic spirituală, de fapt, premiza unică a succesului.

I.B. În primul rînd, Departamentul Tineretului, care este un departament al bisericii, trebuie să ducă la îmbunătățirea, la dezvoltarea cît de cît mai înaltă a experienței personale a tineretului nostru.

Programele de tineret trebuie să poarte amprenta unei reale spiritualități, a unei conștiințe că aparținem unei mișcări care are o linie anume, un program anumit, program care la ora actuală se cheamă „Misiunea Globală”, în care noi înaintăm ca niște purtători ai unui adevăr prezent, care este numai normal să impregneze viața tineretului nostru.

D.P. Care este stadiul la care vă găsiți în ceea ce privește organizarea tineretului nostru într-o organizație care să se ocupe special - mă refer la cadrul organizatoric - de tineret, o organizație care să cuprindă pe toți tinerii bisericii noastre?

I.B. Din punct de vedere organizatoric, ne aflăm în momentul în care pregătim pe viitorii conducători de tineret, iar una dintre părțile inexistente sau foarte mult rămase în urmă este lucrarea de cercetași sau exploratori. Poate este bine să amintesc aici că lucrarea cu tineretul are în vedere diferite grupe de vîrstă și anume: de la o zi la 6 ani - îngerașii; de la 6 la 12 ani avem licuricii; de la 12 la 16 ani - cercetașii (acesta este compartimentul la care urmează să mă refer); de la 16 la 19 este o grupă ce ridică probleme deosebite, sînt companionii, iar de la 20 la 30 de ani sînt seniorii. În prezent, acordăm o atenție deosebită grupei de la 12 la 16 ani, pentru că aici tineretul trebuie să fie în mod deosebit cîștigat. Trebuie să dezvoltăm programe, trebuie să punem la dispoziția tineretului organizația de care are nevoie pentru a putea funcționa normal. Aceștia sînt cercetașii. Acum noi pregătim cadrele, conducătorii care vor lucra în acest domeniu al grupei de vîrstă între 12 și 16 ani. În planul nostru de evanghelizare a anului 1993, avem ca țintă să organizăm 100 (o sută) de cluburi pentru cercetași. Aceasta presupune că 100 dintre cele mai mari comunități din țară vor beneficia de un program clar, un program bine organizat al acestei grupe de vîrstă.

D.P. Organizația la care faceți referire are o denumire generală sau fiecare categorie de vîrstă are o denumire specifică?

I. BUCIUMAN
DIRECTOR

I.B. Organizația de tineret (Departamentul Tineretului) are două laturi principale. Cei mici, deci pînă la 16 ani, lucrează împreună, iar ceilalți, de la 16 la 30 de ani, au programe oarecum comune.

D.P. Ca să precizăm, înainte noi aveam „Organizația Tinerilor Misionari Voluntari”. V-ați gîndit la o anume denumire?

I.B. Ceea ce a fost „Misionarii Voluntari” acum este „Societatea Tineretului Adventist”, care cuprinde toate aceste categorii de care vorbim.

D.P. Considerați, așa cum se afirmă adesea, că există un conflict între generații?

I.B. N-aș spune luptă sau conflict pentru că lucrul acesta este destul de pretențios și grav. Aș spune, mai degrabă, dialog. Fie că ne place sau nu, există acest dialog între generații. Personal cred că acest dialog trebuie să fie constructiv. În mod dureros, în unele locuri, el are unele aspecte negative, ce atrag după sine lipsa de rezultate în experiența bisericii, alteleori chiar pierderi. Iată de ce acest dialog trebuie să fie constructiv.

D.P. Nu considerați - și lucrul acesta îl consider logic și sfînt - că în biserică noi, realmente, formăm un tot? Este adevărat că diferențele de vîrstă își spun cuvîntul, dar

generațiile trebuie să conlucreze în biserică. Fiecare, spune serva Domnului, își are locul lui în biserică. Nimeni nu ocupă locul altuia. Acest „dialog” nu trebuie să ducă la divizări, căci numai conlucrînd se va putea realiza ținta și se va împlini mandatul pe care îl are de adus la îndeplinire biserică. Deci, nu în sensul de a merge pe diferențieri, ci pe conlucrare. Biserica este un tot ce folosește și este folosită de experiența realizată în decursul istoriei ei, folosind-o și adaptînd-o la condițiile contemporane.

I.B. Ca să-mi continui ideile în legătură cu întrebarea dumneavoastră, eu cred în programul divin pentru biserică noastră și anume, planul descris în Maleahi 4,6. Mesajul lui Dumnezeu pentru vremea aceasta este acela de a întoarce inimile părinților spre copii și ale copiilor spre părinții lor. Faptul acesta sugerează existența unui dialog între generații. Programul divin este acela de a se realiza un climat de încredere, un climat de colaborare, un climat de concert, în care diferitele instrumente, diferitele categorii de vîrstă, diferitele programe ale bisericii să lucreze în armonie unele cu altele. Aceasta cred despre locul tineretului în biserică.

D.P. Pentru că în viața de fiecare zi volens nolens problemele

apar, în perioada aceasta de deschidere în care trăim și care, în mare măsură, este o binecuvîntare, considerați că principiile morale, principiile învățate de Sfintele Scripturi - cum ar fi, de exemplu, relațiile dintre tineri și tinere, relațiile dintre sexe - sînt ele de acum perimate, considerate ca aparținînd unui învechit mod de gîndire sau ele sînt permanente valabile, la fel de obligatorii și pentru generația tînără, ca și pentru cea vîrstnică?

I.B. Consider că, dacă trebuie modificat ceva, atunci trebuie să știm că principiile sînt acelea care nu trebuie mișcate din locul lor. Întrebarea dumneavoastră vizează un principiu de bază al Bisericii Advente și anume, convingerea despre valabilitatea Legii lui Dumnezeu, mai precis, despre porunca a șaptea. Cred că schimbările la care asistăm în nici un chip nu trebuie să afecteze înțelegerea lor. Din contră, trebuie să ajungem la o înțelegere mult mai clară a modului în care această poruncă trebuie să fie trăită în cadrul bisericii noastre. De aceea, programele de tineret care se referă la problemele morale trebuie să fie foarte clare și trebuie să dea o notă foarte distinctă a voinței lui Dumnezeu cu privire la acest aspect al vieții morale și al vieții de familie.

PARTICIPANȚII LA CURSUL DE FORMARE
A CONDUCĂTORILOR DE CERCETAȘI ADVENTIȘTI - 7 - 12 Iunie 1992 -
SUB CONDUCEREA FR. JOHN GRAZ, MOLCOM ALLEN ȘI JOSE FIGOLS

D.P. Mă bucur de lucrul acesta. Am fost de multe ori întrebați de cititorii noștri în legătură cu faptul dacă nu cumva deschiderile actuale nu ne eliberează de aceste îndatoriri. Am fost întrebați dacă este de dorit să urmăm și noi exemplul altora „din țările civilizate ale Europei”, de a admite și noi „căsătoriile de probă” sau conviețuirea laolaltă înainte de căsătorie. Mă bucură faptul că precizarea dumneavoastră se înscrie în contextul imuabil al principiilor sfinte, ce nu se schimbă de la o generație la alta și de la un regim politic la altul. Practic, iată un exemplu de dialog pozitiv între generații.

I.B. Mă bucur că zăbovim la acest capitol. Uneori, biserica este destul de reticentă, destul de suspicioasă atunci când vrem să strângem tineretul pentru a-i oferi educația necesară în acest domeniu. Dintr-o neînțelegere a intenției noastre, pot să apară și înțelegeri greșite ale intențiilor noastre. Dar, repet, personal cred că principiile care stau la baza unei viețuiri curate trebuie să fie cât mai mult susținute în aceste zile în care viața familiei, familia în sine este în degradare. Rolul Bisericii A.Z.Ș. este acela de a stopa, de a nu permite în nici un chip degradarea calității vieții de familie. Aceasta este, bineînțeles, legată strâns de respectarea poruncii a șaptea.

D.P. Avem mulți pastori tineri în lucrare și acest lucru este o binecuvântare, pentru că - atît cît va îngădui Dumnezeu - prezentul și viitorul bisericii sînt asigurate. Considerați că pentru ei tendințele prezente de deschidere și liberalizare, pe de o parte, și disciplina și organizația bisericii, pe de altă parte, sînt două probleme contradictorii, antagonice sau sînt complementare?

I.B. Nu numai tineretul din rîndul pastorilor, ci și din biserică constituie majoritatea membrilor bisericii noastre. Este normal ca cele mai bune și mai reușite programe să fie realizate - în mod implicit - cu ajutorul tineretului. Referindu-mă la pastorii tineri, cred că ideea de organizație, de

Albina

Într-o zi, după ce regele Mesopotamiei, credinciosul Ibrahim Ibu Edem, vînase pînă la prînz, obosit, se așeză pe iarbă, la umbra unui copac, să se mai odihnească, să se răcorească și să mănînce ceva.

Cînd își scoase merindele, a observat cum o albină se lăsă din zbor aproape de locul unde erau întinse bucatele pentru prînzul său, se apropie, luă o fărîmătură de pîine și zbură cu ea.

Mirat de gestul ei, regele părăsi masa și, cu multă atenție, urmări albina, care nu zbură prea departe, ci la un copac din apropiere, unde se opri. Pe o creangă a acestuia se afla o vrabie oarbă care, auzind bîzîitul albinei, se apropie de ea - spre marea uimire a următorului - și albina puse în ciocul păsării infirmă mica fărîmătură de pîine pe care o luase de pe masa regelui.

„Vai, Doamne!”, zise Ibrahim, „ce rușine pentru om să nu aibă dragoste față de semenii săi, cînd cele mai mici vietăți îți dau astfel de pilde!” (S.T./3/1927).

lucrare în legătură unii cu alții, ideea de respectare a rînduieșilor bisericii nu trebuie în nici un chip să fie abandonată. Trebuie să subliniez, de asemenea, că deși - în trecut - am avut prea puține programe pentru a le oferi tineretului, programe pe măsura nevoilor lor, aceasta ar trebui să fie o sarcină permanentă a pastorilor tineri. Cred că este bine să avem chiar pastori specializați în probleme de tineret, pastori care să aibă pregătirea și autoritatea morală necesară, să aibă girul bisericii, pentru a face o foarte bună educație tineretului.

D.P. Mergînd pe același fir al discuției, nu considerați că, în viitor, dacă va voi Dumnezeu și condițiile vor permite, va fi nevoie de pastori - consultanți, specialiști - care să fie alături de tineri în marile și importante probleme? Aceasta, pentru faptul că pastorul este mult prea implicat în programul lui pastoral ca să-i mai permită timpul să facă o temeinică lucrare de specialitate cu cei tineri, în problemele lor.

I.B. Noi avem în atenție o serie de pastori, pastori care au deja o ex-

periență în lucrarea cu tineretul. De asemenea, ne orientăm deja către cîțiva studenți ce se află acum în Seminar, pe care dorim să-i pregătim în mod deosebit pentru această lucrare.

D.P. Pentru că vorbim de pastori, ce ne puteți spune despre ideea de pastori independenți? Aceasta, la noi în țară!

I.B. Dacă pastor independent este acel pastor care are un program diferit de acela al bisericii, nu cred într-un asemenea pastor independent, nu cred că un asemenea program este necesar. Dacă pastor independent înseamnă un laic al cărui program se încadrează în programul bisericii, unul ca acesta este binevenit.

D.P. Mă refer la un pastor care, avînd această calitate, nu lucrează în cadrul organizatoric al bisericii, ci aparte, aducînd la îndeplinire acțiuni care sînt ale bisericii, dar el le face în afara cadrului organizat al bisericii, în paralel cu biserica, fără a avea girul și încuviințarea bisericii, fără să răspundă față de nimeni de activitatea sa.

I.B. Mai mult decît oricînd, acum este timpul, și putem face lucrul acesta cu bune rezultate, cînd putem lucra în cadrul unui program amplu, unde și cînd este loc pentru toate talentele, pentru toate inițiativele bune. Nu sînt pentru acele acțiuni care se află în opoziție cu programul bisericii.

POIANA - BRAȘOV, 7 - 12 Iunie 1992
 APLICAȚIE CU PARTICIPANȚII LA CURSUL DE
 FORMARE A CONDUCĂTORILOR DE CERCETAȘI

D.P. Cînd eram mai tineri, chiar în regimul comunist, comunitățile organizau echipe de „evangelizare practică”. Erau tineri care mergeau la bătrîni, bolnavi, nevoiași și care făceau curățenie, reparau, ajutau pe cei în nevoie. Nu considerați că eforturile evanghelice, dublate în paralel de o „evangelizare practică”, susținute de o sinceră și profundă viață spirituală, vor fi binecuvîntate de Dumnezeu cu un deplin succes? Astfel am fi mai aproape de oameni.

I.B. Această latură a lucrării cu tineretul există, ea funcționează. Este adevărat că nu acționează uniform în toate comunitățile. În foarte multe locuri, unde a existat un proiect social, alături de Seminariile de Apocalips, acestea au completat foarte bine preocupările și activitatea noastră, rezultatele fiind foarte bune. La ora actuală, există în Cîmpia Română cîteva grupe de tineri, care au luat inițiativa de a pune în aplicare cîteva proiecte cu caracter social și, bineînțeles, să lucreze la aceste proiecte. Eu cred că ele vor sprijini foarte mult demnitatea, numele și prestața bisericii în mijlocul societății în care trăim.

D.P. Aceasta, desigur, în cadrul comunităților și nu numai niște proiecte și acțiuni pilot, ci permanente preocupări în viața comunităților noastre.

I.B. În anul de evangelizare în care ne aflăm, din toamnă (din septembrie), ne vom afla în anul de evangelizare al tineretului. Ca motto - „ESTE TIMPUL” sau „A SOSIT VREMEA”. Unul din proiectele de evangelizare poartă acest titlu sau are acest conținut: „Evanghelia prin activitatea socială”. Sperăm ca fiecare comunitate să aibă un proiect social, care va ajuta foarte mult atît tineretul, cît și comunitatea locală.

D.P. După cîte știu, sînteți adeptul unei revizuirii a programelor serviciilor divine din comunitățile bisericii, considerate a fi mult prea încărcate, obositoare. Aveți un plan mai bun, mai bine structurat și care să aibă în vedere, să rezolve problemele tuturor categoriilor de membri, precum și nevoile spirituale ale bisericii? Sau vrem să facem ceva din dorința de a „intra în Europa”? Pentru că dumneavoastră personal ați abordat această problemă în public, cititorii revistei „Curierul Adventist” ar dori să cunoască mai multe în legătură cu aceste preocupări novatoare ce afectează viața bisericii.

I.B. Mă bucur de această întrebare. Nu este vorba de o nemulțumire personală sau poate că este și aceasta. Este însă rezultatul unor studii pe care le fac de mai multă vreme în comunități cu un tineret puternic, comunități cu mult tineret. Din studiile mele pe bază de chestionar, pe bază de interviu, am constatat că serviciile divine din Sabat nu reușesc întotdeauna să satisfacă nevoile fundamentale ale membrilor

bisericii. Nu este vorba numai de tineri. Ceea ce constat este faptul că de multe ori lipsește părțile de grup a comunității, care cred că, în viitor, trebuie să fie mult mai mult în atenția programelor bisericii, privind activitatea în Sabat.

Împreună cu un grup de colegi, sîntem oarecum desemnați de Comitetul Uniunii pentru a studia această problemă. Concluzia și convingerea, descoperirea noastră este aceea că, în Manualul Comunității, există prevederi suficiente, care nu trebuie decît să fie aplicate, pentru a oferi bisericii programe care să acopere nevoile reale ale ei. Pe de altă parte, să răspundă și nevoilor fiecărei categorii de membri din biserica noastră. În mod deosebit, am luat în studiu situația programelor din Sabat după-amiază, ocazie în care credem că trebuie să fie mult mai bine dezvoltate programele de părtășie, programe de lucru ale diferitelor departamente ale bisericii. Să oferim Departamentului Tineretului să aibă mai mult decît a avut pînă acum. Departamentul Misionar al comunității, Departamentul Temperanței, etc. Într-un cuvînt, programele din Sabat după-amiază cred că trebuie să fie mai bine formulate, ca ele să răspundă nevoilor comunității, cum și tuturor categoriilor de membri. Chiar atunci cînd avem un program sau o activitate specială pentru tineret, acesta este bun și pentru ceilalți membri ai bisericii. Și este bine ca părinții să fie prezenți cu noi, pentru ca nevoile tineretului să fie mult mai bine înțelese. Astfel, se crează o atmosferă de participare a întregii biserici la programele speciale, dirijate pentru fiecare departament.

D.P. Dacă înțeleg eu bine din cele spuse, în fond, problema nu este aceea de a schimba serviciile divine din Sabat după-amiază, în sensul de a le suspenda, ci de a veni cu programe bine pregătite, care să corespundă nevoilor tuturor membrilor, tuturor categoriilor de membri. Atunci... programul nu rămîne tot „încărcat”? Este numai normal și este o obligativitate, permanent valabilă, ca cei ce coordonează activitatea bisericii să vină cu programe care să răspundă nevoilor bisericii și ele să fie cît mai bune.

Frate Buciuman, dacă Dumnezeu va mai îngădui timp, „generația” tînără de astăzi va trece mîine în eșalonul doi al bisericii. Cei dinaintea

CONCURSUL DE POEZIE

TURDA GHEORGHE
COM. SĂPÎNȚA
CONF. TRANSILVANIA-NORD

LA MAREA SĂRBĂTOARE A CREAȚIUNII

*Motto: .Decît să blestemi întunericul
mai bine să aprinzi o lumină..*

Doamne,
cînd m-am uitat cu băgare de seamă
de la țărîna pămîntului
pînă la stelele cerului,
am deslușit puterea Ta creatoare de Univers.
Adîncimile și înaltul mi-au vorbit
despre lucrarea mîinilor Tale.
Fiecare ființă, răsfoită ca o filă de istorie
și fiecare viață săpată în palmele Tale
mi-au vorbit cu osanale
despre chipul și asemănarea Ta.
Cele șase zile a palmelor lucrătoare
mi-au vorbit despre iubirea Ta jertfitoare,
Iar a șaptea mi-a spus
cît de desăvîrșit binecuvîntezi și sfințești, Doamne.
Azi, după atîtea veacuri
Sabat de Sabat sîntem
la MAREA SĂRBĂTOARE A CREAȚIUNII
la praznicul nașterii Universului
Veniți, veniți să cîntăm cu veselie
înaintea Domnului, Făcătorului nostru
Căci avem un Dumnezeu mare
care ține în mînă
și adîncimile pămîntului
și vîrfurile semețe ale muntelui.
Azi ne-am oprit,
stăm la picioarele Tale
aici e Izvorul
și, poposind aici,
ne-nchinăm, ne slăvim
Creatorul.

dumneavoastră, care v-au educat și promovat, care au slujit lui Dumnezeu și bisericii în vremuri grele, v-au încredințat o biserică unită, prosperă, ieșită din confruntările vitrege ale timpului, plină de încredere în Dumnezeu și în viitorul ei strălucit. Ce vă propuneți să dați și să lăsați bisericii și care să ajute la pregătirea tuturor în vederea întâlnirii cu Domnul în văzduh? Ce dați dumneavoastră bisericii care așteaptă mult de la noi?

I.B. Noi constatăm că acum timpul trece mai repede și generațiile se succed mai rapid unele după altele. Ceea ce cred că trebuie să lăsăm - dacă vă referiți la generația de astăzi - cred că generația tânără de astăzi trebuie să ofere câteva lucruri e-

sențiale, ca testament generațiilor viitoare:

a) Să înmîneze în foarte bune condiții principiile pe care le-am moștenit de la înaintași.

b) Să ofere generațiilor viitoare o armată de conducători, o armată de oameni, care să ducă biserica exact pe direcția pe care Dumnezeu dorește ca ea să fie dusă.

c) Cred că această biserică trebuie în continuare să ofere lumii din jur valorile de care lumea are nevoie, de care a avut nevoie în trecut și va avea nevoie și în viitor, valori ce sînt în mod esențial morale. Iată, acestea sînt obiectivele pe care le avem în vedere.

D.P. În cadrul celor discutate de

noi, ați avea un cuvînt de adresat cititorilor revistei noastre?

I.B. Mă folosesc de această ocazie, pentru a chema pe toți cititorii revistei „Curierul Adventist” să găsească locul cel mai potrivit, în care această biserică și această „Misiune Globală” în care ne găsim poate să fie sprijinită cel mai bine, indiferent dacă este vorba de slujirea tineretului sau slujirea bisericii sau în oricare alt domeniu. Deci, adresez invitația, chemarea la o împreună slujire.

D.P. În numele cititorilor revistei „Curierul Adventist”, vă mulțumesc și vă dorim succes în activitatea plină de responsabilitate față de Dumnezeu și biserică.

Iunie 1992

SE CER IȘ 1992

31 MAI 1992

Zile de sărbătoare pentru Comunitatea și Districtul Speriețeni, jud. Dîmbovița.

Treizeci și trei de suflete din district și unul din districtul vecin au încheiat legămînt cu Domnul și Mîntuitorul lor - un legămînt de ascultare, credință și slujire. Multe? Puține? Dumnezeu știe! Cert este că s-a muncit cu rîvnă, avînd în vedere că a fost criză de secerători. Dorința este ca acest rezultat să cheme și pe alții la lucru pentru noua campanie de evanghelizare, 1992 - 1993.

Domnul să-i binecuvînteze pe foștii și viitorii lucrători.

Pastor, Belu Ioan

UN PLAN AMPLU

DE PĂSTORIRE A MEMBRILOR COMUNITĂȚILOR NOASTRE

A. Răspunderile pastorului și ale comitetului comunității față de membrii cei noi:

1. să-i hrănească spiritual;
2. să-i facă să se simtă că sînt o parte a familiei bisericii;
3. să-i viziteze în mod periodic;
4. să acorde atenția cuvenită membrilor ce lipsesc;
5. să le încredințeze o activitate misionară și să-i cuprindă în activitatea generală a comunității.

B. Planul de vizită și preocupare de membri:

1. Pastorul trebuie să se îngrijească de membri și să-i viziteze în mod sistematic pentru:

- a) a-i încuraja și a le da ajutor spiritual;
- b) a-i sfătui și a le oferi un ajutor practic atunci cînd au probleme;
- c) a se ruga cu ei și pentru ei.

2. Membrii comitetului comunității trebuie să aibă grijă de membri:

- a) un prezbiter, un diacon sau diaconeasă formează un grup;
- b) comunitatea să fie împărțită între aceste grupe de slujbași;
- c) fiecare prezbiter cu grupa sa trebuie să viziteze cu regularitate pe membrii lor;
- d) dacă un membru din grupa celor de care se ocupă lipsește de la serviciile divine din Sabat, persoana respectivă să fie vizitată în după-amiaza aceluia Sabat;
- e) prezbiterul și asociații săi trebuie să cunoască, să fie informați asupra situației membrilor din grupa lor, fiind gata să-i ajute;
- f) dacă unii din membri au nevoie de o vizită pastorală, prezbiterul, diaconul sau diaconeasa trebuie să-l informeze pe pastor despre acest lucru.

3. Răspunderea Școlii de Sabat:

- a) repartizează pe fiecare membru nou botezat într-o grupă a Școlii de Sabat;
- b) instructorul și grupa respectivă a Școlii de Sabat sînt răspunzători pentru fiecare dintre ei;
- c) instructorul trebuie să viziteze cu regularitate pe membrii grupei sale;
- d) dacă un membru al grupei lipsește, instructorul său sau un alt membru al grupei Școlii de Sabat trebuie să-l viziteze în după-amiaza acelei zile de Sabat.

4. Un grup de tineri trebuie să viziteze pe tinerii bisericii:

- a) fiecare tînăr botezat să fie cuprins în organizația tineretului din comunitate;
- b) conducătorii tineretului trebuie să ajute pe fiecare tînăr în problemele lui;
- c) membrii comitetului comunității trebuie să aibă grijă ca toți tinerii, în mod deosebit cei nou botezați, să participe la activități misionare, spirituale și recreative;
- d) tînărul care nu participă la serviciile divine trebuie să fie vizitat de alți tineri.

5. Datoria lucrării misionare a comunității:

- a) este cu neputință ca un membru să fie zelos, dacă el nu participă la activități misionare în favoarea altora;
- b) directorul activității lrice, cu ajutoarele lui, trebuie să organizeze diferite programe de activități misionare;
- c) toți membrii botezați, inclusiv noii membri, trebuie să fie instruiți și repartizați într-o grupă misionară;
- d) directorul activității misionare și ajutoarele lui trebuie să învețe pe toți membrii și să-i țină activi.

6. Fiecare nou membru să fie încredințat unui membru mai în vîrstă, care să se poarte cu el ca un frate sau soră și să-l ajute cînd nevoie o cere.

7. Conducătorii de grupe trebuie ca, în mod periodic, să cerceteze situația membrilor din grupele lor:

a) responsabilul cu tineretul trebuie să ceară ajutoarelor sale să se intereseze și să cunoască situația tinerilor dați în grija sa;

b) responsabilul Școlii de Sabat să ceară conducătorilor Școlii de Sabat să cunoască situația fiecărui membru al grupeii Școlii de Sabat;

c) directorul activității laice să ceară conducătorilor grupelor misionare să cunoască pe membrii lor;

d) prezbiterii să ceară acest lucru diaconilor și diaconeselor;

e) pastorul să fie informat de prezbiteri, de directorul Școlii de Sabat, al tineretului și al activității laice;

f) pastorul răspunde față de Dumnezeu și de Conferință pentru membrii din grija sa; el trebuie să-i viziteze și să se roage cu ei în căminul lor.

8. Cu un astfel de plan multiplu este foarte greu ca un membru să devină descurajat sau să decadă.

a) ei vor primi ajutor cînd au nevoie;

b) biserica, familia va fi o familie plină de iubire;

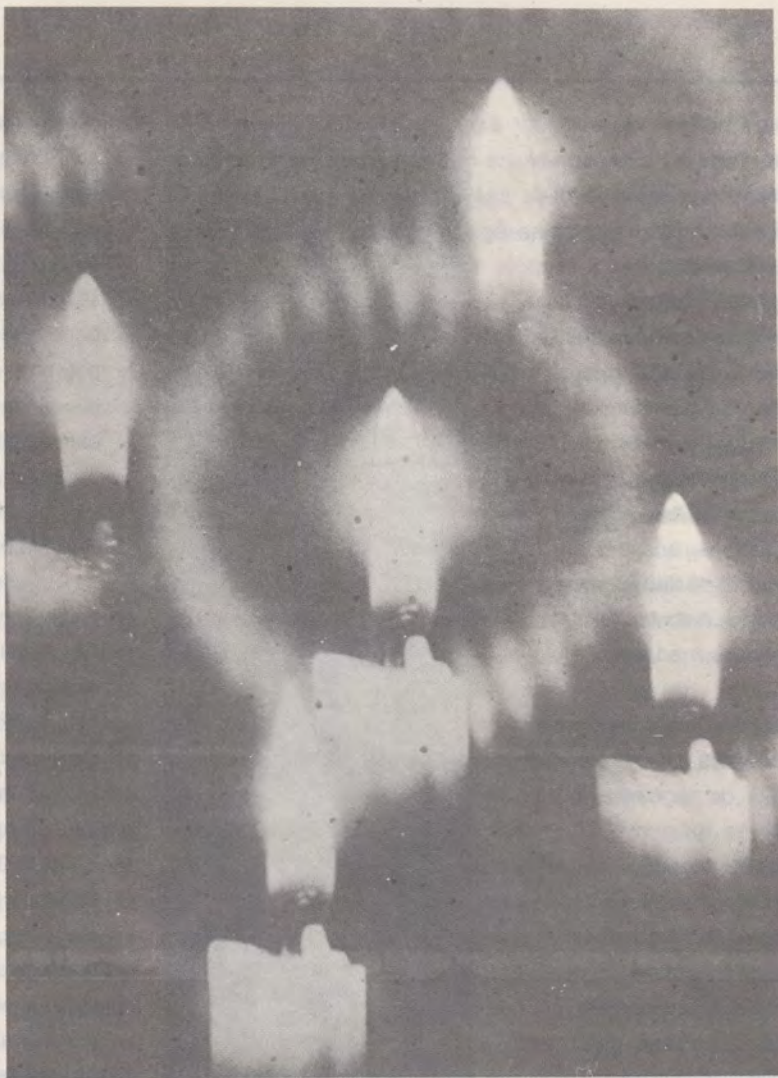
c) vor exista foarte puține apostazii.

Buletinul Asociației Pastorale a Conferinței Generale, mai 1992

NOUL GRANT

NU DEPARTE DE VECHEA CLĂDIRE A COMUNITĂȚII BUCUREȘTI - GRANT (CIRCA 200 M), PE STRADA LUCĂCEȘTI, NR. 32, S-A CUMPĂRAT, DUPĂ REVOLUȚIE, UN TEREN ȘI S-AU ÎNCEPUT LUCRĂRILE DE CONSTRUIRE A NOULUI LOCAȘ DE ÎNCHINARE AL COMUNITĂȚII GRANT. CONSTRUCȚIA A AJUNS LA ACEST STADIU, DAR, DIN LIPSĂ DE MIJLOACE FINANCIARE, LUCRĂRILE ȘTAGNEAZĂ - FR. V. D. COJEA, CARE ȘI-A ASUMAT GREAUĂ SARCINĂ DE A SE OCUPA DE ACEASTĂ CONSTRUCȚIE, ADRESEAZĂ TUTUROR UN APEL FRĂȚESC DE A VENI ÎN SPRIJINUL TERMINĂRII ACESTEI CASE DE RUGĂCIUNI.

SĂMĂRUL TEOLGIC ADVENTIST

CLASA DE ABSOLVIRE

PROMOȚIA 1988 - 1992

Vineri seara, 3 iulie 1992, s-au deschis, la sala de concerte a Radio-difuziunii Române din București, festivitățile prilejuite de serbarea clasei de absolvire, promoția 1988-1992.

Sîmbătă, atît dimineața cît și după-amiaza, această mare și frumoasă sală s-a transformat într-o capelă, în care s-au desfășurat serviciile divine ale „comunității școlare”.

Fratele Nelu Dumitrescu, președintele Comitetului Uniunii și diriginte

al clasei de absolvire, precum și corpul profesoral au subliniat valoarea deosebită a educației creștine, cum și rolul ei în lucrarea bisericii.

Duminică dimineața, aceeași ambiantă sală a primit oaspeții veniți să participe la acest deosebit moment sărbătoresc. Părinți, frați și surori de corp și de credință, prieteni și invitați și-au ocupat locurile, sala dovedindu-se și de data aceasta neîncăpătoare.

Programul festiv al clasei de ab-

solvire s-a deschis cu un imn de laudă și rugă. În adevăr, mai bun, mai gustat este sfîrșitul decît începutul unui lucru. Ce puternic adevăr scripturistic! În aceste momente de referință pentru tinerii absolvenți, gîndul m-a purtat înapoi... în 1988. Cît efort și „insistențe” pentru a putea avea un mic număr de studenți la Seminar, pentru a-i asigura continuitatea și existența ca instituție. Pentru fiecare dintre cei cinci absol-

venți s-a dat o „bătălie” cu fostul Departament al Cultelor, care considera că astfel va determina o diminuare a vieții și activității religioase. Cît de recunoscători eram pentru fiecare bătălie cîștigată. Am mulțumit lui Dumnezeu, în tăcerea sufletului meu, pentru mulțimea tinerilor seminariști care erau acum prezenți pe podium.

„Laudă al meu suflet pe Domnul.” Corul Seminarului, omogen și sensibil, condus de prof. Orban Adalbert, a preluat simțămintele noastre, amplificîndu-le polifonic, făcînd să reverbereze în spații și suflete frumusețea și armonia profundă a adorării Celui Prea Înalt.

„O, de ar lăuda oamenii pe Domnul, pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!” (Ps. 107,21).

Cînd acordurile armoniilor corale s-au stins, în contopirea lor cu ceea ce este mai pur în ființa noastră sfințită prin adevăr și lucrarea Duhului Sfînt, absolvenții Eduard Cristea și Gabriel Ban au început să prezinte celor prezenți clasa de absolvire.

„Bine ați venit la adunarea noastră. Vă mulțumim că ați răspuns invitației noastre, căci fără dumneavoastră serbarea aceasta nici n-ar fi putut avea loc.”

Dar să facem apelul clasei:

- BAN GABRIEL (prezent). Prezintă Cristea Eduard.

La 19 octombrie 1964 e zi de bucurie în familia Banilor, pentru că apare primul „Bănuț”. Sub ocrotirea unui tată ca o piine caldă și o mamă energică și înțeleaptă, în Bănuț se imprimă chipul lui Dumnezeu. După popasuri făcute în mai multe localități din țară, familia Ban se stabilește în București și aici se produce minunea: convertibilitatea Banului Gabi. Lucru pe care edili țării se străduiesc de vreo doi ani încoace să-l realizeze și nu prea reușesc, îl reușește o grupă

de rugăciune: Str. Olari. Organizator - Roman Leon. Aici țintele, aspirațiile, planurile lui Gabi se convertesc cu totul. Își schimbă opțiunile. Nu mai dorește să fie constructor de clădiri, ci vrea să ajute la convertirea sufletelor. Se pregătește temeinic, se prezintă în toamnă la examenul de admitere și reușește. Dacă ar fi să-l compari pe Gabi cu unul din ucenici, l-aș alege pe Ioan, ucenicul iubirii. Precum limba cea dulce din Gura Humorului, unde s-a născut Gabi, așa este și sufletul

acestui tînăr. Gabi a fost un efect de echilibru în clasa noastră. Atunci cînd eram agitați, neștiind cum să hotărîm sau ce să alegem, el spunea: „Stați puțin. Să gîndim calm. Haideți să alegem soluția cea mai bună, nu vă pripiti.” Gabi este omul cu care nu poți să te cerți. Încercați să-l scoateți din sărite și nu veți reuși. Iată un Ban care a fost dat pentru toată viața lui nu cezarului, ci lui Dumnezeu.

- CRISTEA EDUARD (prezent). Prezintă Ban Gabriel.

Un simplu Edi pentru familie, pentru prieteni și pentru colegi. Copilăria lui este legată de un oraș cu reverberații istorice - Alba Iulia, o cetate unde s-au făurit și încă se mai făuresc și astăzi destine. La început, tatăl, el însuși un absolvent al Seminarului, apoi seminariștii pe care i-a întîlnit în București, unde a venit să-și satisfacă stagiul militar și, nu în cele din urmă, pastorul comunității sale, fratele Traian Aldea, au fost cei prin care Dumnezeu a sădit în inima lui Edi dorul acela de a sluji semenilor săi. Așa se face că lasă albinele în grija tatălui său și vine la Seminar pentru a învăța să asculte zumzetul semenilor săi. Avînd cît de cît o experiență în ce privește lucrul cu oamenii, posedînd și o bună dispoziție nativă, Edi, ca un adevărat prezbiter și la propriu și la figurat, a reușit să ne adune în jurul lui și să ne unească. El a fost, dacă vreți, motorul clasei noastre. Cu o minte ageră și novatoare, era de multe ori răsplătit pentru ideile sale de unul dintre profesorii noștri prin cuvintele: „Numai dumneata puteai să spui așa ceva”. Consecvent cu sine însuși, nelăsînd timpul să treacă fără să facă ceva, iubitor de oameni și cu o permanentă dispoziție de a sluji, credem din toată inima că Edi, colegul nostru și prietenul dumneavoastră, va fi un instrument potrivit în mîna lui Dumnezeu.

- FLORICEL LUCIAN (prezent).
Prezintă Cristea Eduard.

Lucian s-a născut în Alexandria la 25 iunie 1966. Chemarea la slujire îi este făcută prin glasul unui prieten care, cu câteva săptămîni înainte de examenul la Seminar, îi spune: „N-ai vrea să dăm la Seminar?” Prompt în hotărîri, Lucian învață două săptămîni înainte de examen, se prezintă la probă și... școala începe fără el. Întors acasă, Lucian își șterge lacrimile din suflet și ia decizia: „La anul voi merge iarăși”. Chiar dacă cei din casă nu au știut acest gând, sus s-a știut hotărîrea lui. Am uitat să vă spunem că, dintr-un anumit punct de vedere, noi sîntem o clasă unicat. Dacă la Seminar s-a întîmplat de multe ori să începă mai mulți și să termine mai puțini, la noi a fost invers: am început patru și terminăm cinci. Vinovatul este Lucian pentru că, la începutul semestrului doi al anului întîi, a fost chemat la Seminar. Și Lucian s-a dovedit cel mai sprinten dintre noi. Deși a luat startul cu trei luni mai tîrziu, a reușit să ne ajungă din urmă. Pînă a venit Lucian în clasa noastră era liniște. După aceea, n-a mai fost. Un om deschis, cu zîmbetul pe față tot timpul, gata să stea de vorbă, să comunice, ne-a deschis și pe noi, ne-a făcut să ne apropiem mai mult unul de celălalt, să ne cunoaștem mai bine, să ne legăm mai profund. Este un om prompt în hotărîri și energic cînd e vorba de acțiune. Iată omul în fața zîmbetului și mîinii întinse, la al cărui zîmbet și mîină întinsă nu se poate rezista. Rugăm pe bunul Dumnezeu ca nici sufletele la care el va duce Evanghelia să nu reziste în fața lui.

- GHIOALDA MIHAI (prezent).
Prezintă Ban Gabriel.

Mihai a avut privilegiul să crească în cea mai mare comunitate a țării - Labirint. Părinții lui l-au deprins de mic

să prețuiască timpul, să simtă valoarea a ceea ce înseamnă un studiu al Cuvîntului lui Dumnezeu. Așa se face că aproape niciodată nu-l găseai pe Mihai în mijlocul copiilor de vîrsta lui. El era acolo unde se împărțea Cuvîntul. Seriozitatea lui a însemnat și pentru noi un element de echilibru. Nu-i place să vorbească mult, ci mai degrabă să gîndească și să realizeze mult. Cereți-i să vă ajute într-o problemă și nu o va face decît ca pentru Dumnezeu. Elementul lui natural este o cameră aerisită, o bibliotecă bogată și o masă de lucru. Și apoi puteți să așteptați de la el rezultate. Este un atent cunoscător al Scripturilor. Rar i se poate întîmpla ca, dacă este întrebat cu privire la un text sau chiar la un pasaj al Spiritului Profetic, Mihai să se afle în încurcătură. Aspru cu trupul său, avînd o sensibilitate interioară deosebită, fiind un căutător permanent al comorilor veșnice, noi credem că Mihai va fi un indicator pentru Hristos.

Catalogul nostru nu este prea lung. Se termină la litera K.

- KOVACS ARPAD (prezent).
Prezintă Cristea Eduard.

La Luduș, în inima Ardealului, se naște Arpi, pe 26 martie 1967. Arpi este mezinul clasei de absolvire. Din partea tatălui, Arpi a primit agerime de minte și un spirit întreprinzător. De la mama a moștenit căldură sufletească. În anii '87-'88, îl găsim pe Arpi în București, purtînd uniformă kaki. Dar Arpi nu pierde timpul. La întoarcerea acasă, vine cu două lucruri în plus față de cele cu care a plecat: cu grade și cu hotărîrea de a merge la Seminar. În București, s-a întîlnit cu seminaristii. A înțeles aspirațiile lor înalte și țintele lor și s-a hotărît să facă la fel. Se pregătește cu consecvență, se prezintă la admitere și Arpi învinge! Dacă ar fi să-l descriu din punct de vedere al caracterului, l-aș compara

pe Arpi cu Petru. Arpi este sangvincoleric. El a fost de multe ori purtător de cuvînt în clasa noastră. Arpi este omul care nu se teme de nimeni în afară de Dumnezeu. Nimic nu poate să-l abată de la programul său. Cuvintele lui preferate sînt: personalitate și... logică. Cel mai mic din clasa noastră, Arpi excelează ca organizator. De fapt, serbarea de astăzi, organizarea acestei serbări se datorează în bună măsură lui Arpi. A alergat mai mult decît oricare dintre noi, pentru ca totul să fie bine acum și aici. Gîndindu-mă la consecvența, la puterea de muncă, la hotărîrea sa, îl vîd pe Arpi în viitor ca un stîlp de nădejde, în care pot să se încreadă Dumnezeu și semenii săi și nu vor fi dezamăgiți.

Un grup omogen de tineri, pe care Dumnezeu să-i folosească în marea și grabnica lucrare de vestire a întreitii solii îngerești.

Octetul Seminarului interpretează „Psalmul 85”. El ne reamintește că „avem Mîntuitor. El a-nviat, El a-nviat, în locul meu și-al tău S-a dat. Prin singele-l ispășitor avem al dragostei izvor. Ca un Mijlocitor. Cînd ceasul bate rar, tîrziu, Spre lumea-ntregă vreau să viu. Pe-a vremii piatră de hotar, un glas de foc, un glas de har. Isuse, vino iar.” Da, Hristos Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, Dorința de veacuri a omenirii, ...stă să vină...

În vederea acestui eveniment, absolventul Lucian Floricel, cucerit de conținutul țintei ce și-au luat - „Ca să cîștig pe cei mai mulți” - în cuvinte ponderate, dar pline de conținut, caută să cîștige pe toți cei prezenți pentru idealul căruia ei s-au consacrat.

Ținta clasei:

„Ca să cîștig pe cei mai mulți”

Apoc. 15,2,3: „Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui

Dumnezeu în mînă, stăteau biruitoarii fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei. Ei cîntau cîntarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cîntarea Mielului. Și ziceau: "Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sînt căile Tale, Împărate al Neamurilor!"

Marea majoritate dintre dumnea-voastră ați fost ieri dimineața la serviciul divin de aici și sînt convins că ați notat strofele cîntării Mielului. Însă nu pot să mă gîndesc, nu pot să concep o cîntare a Mielului și a lui Moise fără refren. Refrenul este ceea ce dă culoare, este ceea ce are valoare și aș dori ca în această dimineață să învățăm refrenul.

Cînd am pășit prima dată în Seminar, așteptam să învățăm teologie, așteptam să învățăm lucruri noi. Și cei pe care îi priviți acolo, profesorii noștri, care ne-au iubit ca pe fiii lor, ne-au spus: „Priviți în spatele teologiei. Priviți în spatele a tot ceea ce învățați aici și învățați durerea. Învățați să simțiți durerea.” Și am început să învățăm durerea lui Isus. Am învățat să simțim durerea și suferința lui Isus. Lacrimile Lui pentru cei care pier; lacrimile Lui pentru cei care nu-L cunosc; lacrimile Lui pentru cei care stau departe de El. Din durere s-a născut Golgota. Din lacrimile Lui s-a născut o cruce. Am învățat să simțim durerea lui Isus. Nu este o poruncă, nu am primit o poruncă: „Trebuie să vă doară”; ci este răspunsul nostru. Nu putem să facem altfel, nu putem să răspundem altfel față de ceea ce a făcut El pentru noi. Și din acest răspuns al durerii noastre la durerea Lui, al lacrimilor noastre la lacrimile Lui s-a născut ținta noastră - „Ca să cîștig pe cei mai mulți”.

Aș vrea să vă spun că acesta este refrenul. Durerea lui Isus, durerea noastră pentru cei ce pier și ținta care

izvorăște din această durere: „Ca să cîștig pe cei mai mulți”. Nu pentru mine, ci pentru El. Aș vrea să învățăm împreună acest refren. Propriu-zis, este o cîntare deosebită. În general, atunci cînd învățăm o cîntare, învățăm strofele, dar această cîntare se învață începînd cu refrenul. Cei ce vor cînta refrenul durerii vor putea să cînte strofele biruinței.

În Geneza 44,34, cu o ocazie, unul dintre fiii lui Iacov, Iuda, unul dintre cei 12 patriarhi, spunea: „Cum mă voi putea sui eu la tatăl meu, dacă băiatul nu este cu mine? Ah, să nu văd mîhnirea tatălui meu!” Parafrazînd acest text, mi-am zis: „Cum aș putea să mă urc eu, să merg eu la Tatăl meu ceresc, cum am putea să mergem noi la Tatăl nostru ceresc fără frații noștri, fără prietenii noștri? Ah, să nu văd, să nu vedem lacrimile Lui, durerea Tatălui nostru ceresc!”

Aș mai avea o rugăminte. Atunci cînd vom uita să cîntăm acest refren, aduceți-ne aminte și învățați-ne să-l cîntăm. Și am să vă mai rog ceva: atunci cînd veți uita să cîntați acest refren, dați-ne voie să vă aducem noi

aminte și să vă învățăm să-l cîntați iarăși.

Isus, propriu-zis, a cuprins totul doar în cîteva cuvinte. Pe Muntele Fericirilor, El a spus: „Ferice de cei ce plîng, căci ei vor fi mîngîiați!” (Mat. 5,4). Ferice de cei ce plîng și cîntă refrenul durerii, pentru că ei vor putea cînta strofele biruinței. Ținta noastră - „Ca să cîștig pe cei mai mulți”. Doresc să vă fac părtași la această țintă a noastră. Aș dori să nu fiți în afara ei sau să vă puneți alte ținte, ci să porniți de astăzi cu noi, ca să cîștigăm pe cei mai mulți.

Nu pot să termin, nu pot să mă opresc înainte de a-i aminti pe cei doi, care au făcut să vibreze pentru prima dată în sufletul nostru refrenul suferinței. Pentru cei care au sădit primele cuvinte, pentru cei care au făcut să răsune armonia cuvintelor și suferinței în noi și aceștia sînt fratele Faluvegi Dezideriu și fratele Orban Adalbert: vă mulțumim mult!

Acest gînd îl întărește și imnul clasei, interpretat de corul Seminarului:

Sînt gata, Doamne, azi, Tu m-ai chemat La glasul Tău divin m-am înclinat.

Ducînd iubirea Ta la cei prezenți
Ca să cîștig pe cei mai mulți.

„M-am făcut robul tuturor”

(1 Cor. 9,19), spunea marele Pavel...
„ca să cîștig pe cei mai mulți”. Azi,
cînd lupta acerbă pentru dominație,
„pentru cîștig material sau politic a
devenit un „Modus Vivendi”, a fi gata
să devii robul tuturor pare a fi a-
nevoie. Dar absolventul Ghioaldă Mi-
hai ne face să înțelegem profunzimea
acestui mare deziderat creștin, cu-
prins în motto-ul clasei de absolvire:

„M-am făcut robul tuturor”.

De fapt, nu voi face decît să repet
cuvintele textului pe care l-ați auzit pe
melodia cîntării clasei de absolvire.
Dacă ne-am găsit ținta, ne-am găsit
scopul spre care ne îndreptăm,
trebuie să stabilim și metoda, mijlocul
de a-l atinge. Această metodă noi o

numim motto-ul clasei și el sună
astfel: „M-am făcut robul tuturor”.

Sînt cuvintele apostolului Pavel,
din prima epistolă către Corinteni,
cap. 9, v. 19, pe care le vedeți scrise
și în fața dumneavoastră. Textul com-
plet este: „Căci deși sînt liber (față de
toți), m-am făcut robul tuturor, ca să
cîștig pe cei mai mulți”. Bineînțeles,
apostolul Pavel nu se referă aici la un
comerț de sclavi, cel puțin nu în sen-
sul literal al cuvîntului, ci ceea ce vrea
să spună Pavel este:

„M-am familiarizat cu orice mentalitate.
M-am acomodat la orice împrejurare.
M-am adaptat la orice temperament.
M-am integrat în orice cultură”.

Și am putea exprima în și mai
multe cuvinte aceste gînduri ale lui
Pavel.

Chemarea aceasta la slujire vine
de la un Rob - Isus, Robul Domnului -
despre care Isaia, evanghelistul Ve-
chiului Testament, a scris cu opt se-
cole înainte de nașterea Mîntuitorului:

„Iată Robul Meu, pe care-L sprî-
jinesc, Alesul Meu, în care Își găsește
plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul
Meu peste El... Eu, Domnul, Te-am
chemat ca să dai mîntuire, și Te voi
lua de mîină, Te voi păzi și Te voi
pune ca legămînt al poporului, ca să
fii Lumina neamurilor, să deschizi
ochii orbilor, să scoți din temniță pe
cei legați, și din prinsoare pe cei ce
locuiesc în întuneric”. (Is. 42,1.6-7).

Acesta a fost conținutul slujirii Lui.
Iar pentru a o aduce la îndeplinire,
măcar că avea chipul lui Dumnezeu,
că era deopotrivă cu Dumnezeu, S-a
dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip
de rob, făcîndu-Se asemenea
oamenilor, S-a smerit și S-a făcut as-
cultător pînă la moarte. (Fil. 2,6-8).

„Atît în viața, cît și în învățăturile
Sale, Hristos ne-a dat o desăvîrșită
pildă de slujire neegoistă, care își are
originea în Dumnezeu. Dumnezeu nu
trăiește pentru Sine. Prin faptul că a
creat lumea și că menține toate

lucrurile, El slujește fără încetare al-
tora”. El spune că „face să răsără
soarele Său peste cei răi și peste cei
buni, și dă ploaie peste cei drepti și
peste cei nedrepti” (Matei 5,45).
„Idealul acesta al slujirii Dumnezeu l-a
încredințat Fiului Său. Lui Isus I s-a
dat să stea în fruntea omenirii pentru
ca, prin pilda Sa, să învețe pe alții ce
înseamnă să slujească. Întreaga Lui
viață a fost stăpînită de legea slujirii.
El i-a slujit pe toți, a servit tuturor. În
felul acesta El a trăit Legea lui Dum-
nezeu și prin exemplul Său a arătat
cum să ascultăm noi de ea.” (Hristos,
Lumina lumii, p.637).

Astăzi, lumea este plină de oa-
meni care au nevoie de slujirea noastră.
Aceștia sînt cei săraci, cei nevoiași, cei
ignorați care se găsesc pretutindeni.

El, Isus, a stabilit modelul de slu-
jire, după care a spus: „Eu v-am dat o
pildă, ca și voi să faceți cum am făcut
Eu. Căci adevărat, adevărat vă spun,
că robul nu este mai mare decît Dom-
nul Său, nici apostolul mai mare decît
cel ce l-a trimis” (Ioan 13,15-16).

Slujirea aceasta își are izvorul și
este motivată de dragostea lui Dum-
nezeu. Motivul pentru care Isus, Ro-
bul Domnului, a venit în lume a fost
iubirea: „Fiindcă atît de mult a iubit
Dumnezeu lumea, încît a trimis, a dat
pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine
crede în El, să nu piară, ci să aibă
viața veșnică” (Ioan 3,16). Isus iubea
pe ai Săi, spune Ioan, și „i-a iubit pînă
la capăt” (Ioan 13,14).

Libertatea este uneori greșit în-
țeleasă și greșit folosită. Libertatea fo-
losită în mod egoist este o robie care
ruinează și care distruge. Tot astfel,
slujirea poate fi înțeleasă în mod
greșit. Dar ea va aduce un cîștig.

Uneori sau probabil totdeauna,
Dumnezeu folosește robi pentru a-Și
aduce la îndeplinire planurile Sale. În
v. 4 al Ps. 104 citim că „Din vînturi îți
faci soli, și din flacără de foc, slujitori”.
El a creat toate lucrurile pentru un

Stiri... Stiri... Stiri...

- În 1951, în China erau 21.000 de
membri ai Bisericii Adventiste. După
40 de ani, un membru conservator al
autorităților chineze estimează că
numărul adventiștilor din China este
astăzi de 200.000. Totuși, după infor-
mațiile pe care le avem, Comitetul Ad-
ministrativ din Asia de Est estimează
că numărul lor este de 80.000 sau
90.000 de membri.

- În Turcia sînt 12 adventiști
(doisprezece apostoli). În Istanbul, un
oraș cu patru milioane de locuitori,
avem o Casă de Rugăciune și o
clădire cu patru etaje, cu numai opt
membri, în care se cuprind și pas-
torul și soția acestuia.

- În anul 1991, au fost botezate 15
persoane în Orientul Mijlociu. Dintre
acestea, patru au fost botezate în Iran
și patru în Turcia.

scop, pentru un scop neegoist. Atît existența, cît și slujirea noastră constituie o nevoie pe care Dumnezeu și-a creat-o, dar pe care n-o poartă în Sine. Crearea acestei nevoi este un privilegiu extraordinar și veșnic pentru noi. Iubirea și condescendența Sa sînt cu atît mai vrednice de slavă, cu cît El nu are nici o trebuință care să fie satisfăcută din afară.

Dumnezeu a așezat în noi chipul Său și așteaptă ca să-l reflectăm în iubire și în slujire. De ce am face noi excepție?

Am putea spune că slujirea noastră actuală este o binecuvîntare escatologică prezentă, o fărîmă de escatologie realizată. Scriitorul Apocalipsei își încheie cartea, descriind pămîntul reinnoit. Și el spune: „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui îi vor sluji”. Este un alt mod de a spune: „Vină Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pămînt” (Mat. 6,10).

Dorim ca slujirea noastră să aducă bucurie lui Dumnezeu, așa cum se exprimă înțeleptul: „Ca răcoarea (răcoreala) zăpezii pe vremea secerișului, așa este un sol credincios pentru cel ce-l trimite: el înviorează sufletul stăpînului său” (Prov. 25,13). Iar semenilor noștri să le aducă vindecare, pentru că tot înțeleptul spune: „un sol credincios aduce tămăduire” (Prov. 13,17 u.p.). Și aș dori ca dumneavoastră să fiți alături de noi în ruga pe care dorim s-o înălțăm către Dumnezeu și care este aceasta: „Doamne, învață-ne să facem o lucrare mai bună. Ajută-ne să facem tot ce putem mai bine, dă-ne energie și voie bună și ajută-ne ca să aducem în slujirea noastră felul de servire plină de iubire a Mîntuitorului. Amin.”

Seminaristul Adrian Golea, cu o voce profundă și caldă, adaugă celor spuse mai sus hotărîrea exprimată

printr-un solo plin de sensibilitate:

„Dacă va fi voia Ta, Doamne, sînt gata să port și crucea!”

Crucea slujirii, crucea iubirii, crucea răbdării, crucea tăcerii, crucea iertării, crucea ce ne va ajuta să fim realmente ca El.

După poezia clasei, care sintetizează aspirațiile acestei promoții, și o melodie interpretată de octetul Seminarului, seminaristul Marius Morar, în numele anilor mai mici, adresează următoarele cuvinte pline de căldură colegilor lor absolvenți și celor care au promovat anul 3:

„Ca unul care reprezint anii mai mici, încerc să adresez cîteva cuvinte celor pentru care ziua de azi va rămîne o scumpă amintire.

După cum ați observat, numărul absolvenților nu este prea mare. Ei sînt destul de puțini, o mînă de oameni, cinci. Cinci, ca cele cinci degete ale mîinii. Și, după cum degetele nu sînt la fel, nici ei nu seamănă unul cu altul. Dar sînt uniți în lucru precum degetele de la mînă.

Aceasta este ceea ce-i caracterizează. Ei sînt: Edi, Lucian, Arpi, Gabi și Mihai. Timp de patru ani, acești băieți și-au încredințat viețile în mîinile Maestrului Isus, iar ca rezultat fiecare din ei poate să spună acum: „Ca să cîștig pe cei mai mulți”, „m-am făcut robul tuturor”.

Nu am timp ca să descriu lucrarea fiecăruia în parte pentru noi. Dar, privindu-i ca un întreg, vă pot spune că am simțit cum mîna lor s-a aplecat peste noi, cei mai mici, oferind ajutor, sfat și încurajare. De aceea, mai putem numi această mînă de oameni o mînă de aur.

Însă drumul pe care ei urmează să-l parcurgă de azi înainte seamănă foarte bine cu ceea ce i s-a întîmplat unui tînăr absolvent al școlii de aviație. Cîtă vreme maestrul de zbor se găsea în spatele său, în timpul

*Pentru El... socotesc toate ca un gunoi,
ca să cîștig pe Aristos.*

orelor de instruire, se simțea în siguranță, chiar dacă s-ar fi întîmplat ceva. Însă acum era singur în înaltul cerului, înfruntînd cu pasărea de argint zarea fără sfîrșit. Cînd, deodată, ceva se întîmplă: acele indicatoarelor parcă au început să se certe între ele, aruncînd vina unele pe altele pentru defecțiunea produsă. Priviți avionul: coboară... coboară... în timp ce sunetul motoarelor se aude slab... tot mai slab. Un simțămînt de groază îl înfășoară pe tînărul pilot. În acele momente de criză, un gînd îi fulgeră prin minte: fă legătura cu turnul de control. Aceasta a fost soluția salvatoare.

Prietenii mei, și voi veți trece prin crize. Iar una dintre ele este marcată de sfîrșitul școlii. Întrebări de felul: Am să mă adaptez noii situații? Sînt destul de pregătit? Voi face față lucrării? - au să frămînte gîndurile.

RUGA

*MOTTO: Nimeni nu are o iubire mai mare
decît acela care își dă viața
pentru prietenii săi. Ioan 15,13*

Doamne,
stau aici lîngă cruce
îngenuncheat.
Peste mine,
picură stropii iertării...
eliberarea din păcat!
Cum aş putea să-ți mulțumesc
pentru că m-ai salvat?
Poate doar
cu inima și cu cîntul
cu ascultarea și cu avîntul.
Pentru ca primindu-mi lauda ce Ți se cuvine
să mă pot bucura
că sînt rodul iubirii Tale
ce curge șuvoale peste lume.

PĂTRAȘCU TANIA
VÎLCĂNEȘTI - PRAHOVA

Satana folosește aceste ocazii pentru a vă insufla răspunsuri negative. Dar, în momentele de criză, nu pierdeți legătura cu Turnul nostru de scăpare. Luați-vă timp și amintiți-vă cum Domnul Isus v-a chemat, călăuzit și susținut pînă acum. Aceasta este soluția salvatoare.

Iar acum, deoarece colegii noștri se află în fața unui nou început, luînd alături de ei și pe cei din anul trei, să le urăm tuturor „Drum bun!”

Cvartetul de coarde al Seminarului

pregătește atmosfera pentru finalul acestei festivități, însă nu mai înainte ca absolventul Kovacs Arpad să rotească, în numele absolvenților, un cuvînt de mulțumire adresat lui Dumnezeu, părinților, profesorilor și bisericii întregi:

„Căci, măcar că sînt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor, ca să cîștig pe cei mai mulți” (1 Cor. 9,19).

„Colegii mei au subliniat aspectul robiei. Dar apostolul Pavel evidențiază

și slobozenia. Sîntem liberi în multe privințe, dar azi, în mod special, sîntem liberi pentru a mulțumi.

Mai întîi, sîntem recunoscători lui Dumnezeu pentru privilegiul de a fi colaboratorii Săi. Îi mulțumim că am fost beneficiarii Providenței Sale, îngrijindu-Se de fiecare dintre noi, atît în timpurile bune, cît și în cele mai puțin bune.

În al doilea rînd, mulțumim dascălilor noștri, atît celor prezenți cît și celor care nu sînt în mijlocul nostru, pentru osteneala lor, pentru sacrificiul lor. De multe ori, în timp ce erau preocupați cu pregătirea cursurilor, ceasul trecea de miezul nopții, spuneau dîșii. Apreciem, de asemenea, răbdarea lor, care de multe ori a fost greu încercată. Au dat dovadă de competență dar, în mod special, de o maturitate spirituală care a influențat și propriile noastre caractere.

În al treilea rînd, mulțumim forului conducător al bisericii noastre pentru ajutorul lor și sîntem încredințați că nici în viitor nu ne veți uita. În același timp, mulțumim întregii Biserici Adventiste din România, ai cărei membri ne-au susținut cu rugăciunile lor, dar nu numai cu acestea, ci și cu darurile lor, în mod special alimentare.

Sînt între noi zece persoane care așteptau împlinire, realizare, un viitor strălucit, iar noi spunem că ne facem robi. Deși ei nu au contribuit în mod efectiv la pregătirea noastră, în timpul celor patru ani, totuși rezultatul lor este vizibil. Ei, care ne-au ajutat pentru prima dată în viață să pășim, ne-au ajutat, de asemenea, să facem primii pași ai vieții noastre de credință. Noi primim felicitări, urări de bine, iar ei, care ne-au susținut din toate punctele de vedere, sînt în umbră, sînt ca niște robi. Vă mulțumim din suflet, dragi părinți, pentru sacrificiul vostru

și, chiar dacă nu vă vom putea răsplăti în această viață, credem că Dumnezeu în cer vă va da mult mai mult. Niciodată nu vă vom uita."

Da! „Lăudați pe Domnul! Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veci" (Ps. 106,1). Căci El, Isus Hristos, a murit pentru noi. Corul Seminarului interpretează clasicul imn: „Eu pentru voi murii", ale cărui melodii și solie au umplut inimile celor prezenți de recunoștință și speranță.

În această atmosferă, fr. Nelu Dumitrescu adresează următorul cuvânt de trimitere:

„Precum ați văzut, programul clasei de absolvire de anul acesta a cuprins, în principal, pe cei cinci absolvenți, care au terminat cei patru ani ai Seminarului. Dar, când este vorba de trimitere în lucrare, observați că numărul lor a crescut, așa cum a amintit cineva din anul patru că, în acest an, ... anul patru ia cu el și anul trei. Și lor vreau să le adresăm un cuvânt de trimitere ca, împreună cu absolvenții, să lucreze în marea via a lui Hristos, pentru că porunca împăratului este grabnică.

Aș dori să spun câteva cuvinte care să pornească de la un Cuvânt al Mîntuitorului care, la cererea mamei fiilor lui Zebedei de a sta unul la dreapta și altul la stînga lui Isus, le-a zis:

„Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricine va vrea să fie cel dintîi între voi, să vă fie rob" (Mat. 20,26-27).

Este o mare cinste să fii la dreapta și la stînga lui Isus în slavă. Și Iacov și Ioan se gîndeau la acest lucru.

Doreau din inimă să ocupe locurile de la dreapta și stînga lui Isus. Dar dreapta și stînga lui Isus sînt, în realitate, aici, în slujire, în lume, în implicarea în marea pînză a omenirii. Căci Isus cheamă pe oameni nu la domnie, ci mai întîi... la slujire. Puterea, poziția și educația cuiva îl pun sub o mai mare obligație de a sluji semenului său. În Împărăția lui Isus sînt mai mari aceia care urmează pilda pe care a dat-o El. O mărime pe care oamenii n-o înțeleg. Isus, Fiul lui Dumnezeu, Stăpînul absolut al Universului, Creatorul a toate, care ține în mîna Sa totul cu puterea Lui, a venit să slujească. Vînturile, flăcările de foc, îngerii, forțele puternice ale naturii și ale Universului erau gata să intre în acțiune la porunca Lui. Dăr El a ales să Se facă robul tuturor. Apostolul Pavel, scriind în Epistola către Filipeni, sfătuiește pe urmașii lui Isus să aibă același gînd pe care l-a avut și El cînd a fost pe pămînt. El, deși avea chipul lui Dumnezeu, asemănarea totală cu El, una cu El în ființă și putere, El „n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor" (Filip. 2,5-7).

În camera de sus, la Cină, una din ultimele fapte pe care Isus le-a făcut cînd a fost pe pămînt a fost aceea să Se încingă și să facă lucrarea unui rob. Lui Isus I s-a dat să stea în fruntea omenirii, pilda Sa să învețe pe alții ce înseamnă a sluji. Iacov și Ioan înțeleg slujirea cerînd locul de frunte. Iuda înțelege slujirea printr-o continuă afacere. Nadab și Abihu înțeleg slujirea printr-o slujire neglijentă. Fiii lui Eli înțeleg slujba de la templu ca fiind tot-

deauna în folosul lor.

Isus ne-a dat o pildă adevărată de slujire. Căci robul nu poate fi mai mare decît stăpînul. Cauza lui Isus Hristos nu poate fi slujită printr-o viață egoistă. Toată poziția și autoritatea noastră se întemeiază pe poziția de robi ai lui Dumnezeu. Acela care prețuiește timpul ca o zi a lui de lucru se va pregăti pentru o locuință și o viață nepieritoare. În gura lor, făgăduința lui Dumnezeu nu va fi rostită cu nepăsare. Ea va arde în inima lor și va scînteia pe buzele lor.

Dragi frați absolvenți și, cu ocazia aceasta, și cei din anul trei. Biserica vă dă astăzi un nume. Locul vostru este cel mai onorat, respectat. Frații voștri vă iubesc și vă privesc cu încredere. Ei așteaptă de la voi tot ce poate oferi Hristos, dacă ar fi în mijlocul lor. Acești frați, surori, tineri și copii vor continua să fie profesorii voștri de aici înainte, căci va trebui să învățați și de la ei, deoarece robul învață de la oricine. Primejdia care vă paște este aceea să credeți că frații voștri trebuie să vă slujească, să vă dea cinste, să credeți că vi se cuvine. Hristos nu va chemat la domnie. Chiar dacă frații voștri vă socotesc domni în biserică, El v-a chemat la slujire. Cine vrea să fie mai mare, a spus Domnul, să fie slujitorul tuturor. Mai ieri ați venit la Seminar cu inima strînsă, îngrijorați în fața examenului. După aceea, în fața primelor zile de curs. Încet, încet, Seminarul, care este echivalent cu un atelier, a început să vă ofere posibilitatea desăvîrșirii. Dascălii voștri, meșterii, au lucrat cu mîgală și cu dăruire. Materialul era fragil și, de ce nu, prețios. Seminarul a primit din partea dumneavoastră, dragi părinți,

ATENȚIE: REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL LA "CURIER".
NICI O FAMILIE FĂRĂ "CURIERUL ADVENTIST"

acești elevi. I-a primit nu numai ca să-i păstreze, ci i-a primit ca să-i formeze.

Astăzi îi predă bisericii pentru slujire. Au fost obiectul rugăciunilor și atenției bisericii, a noastră a tuturor. Nu s-a pierdut nici unul, așa cum ați auzit. Sînt aici, sînt gata, sînt pe locuri și le dăm plecarea în cursa slujirii, cursă care se va încheia la Marea de Cristal. Nu au nici putere, nici autoritate și nu inspiră un sentiment de forță. Dar Dumnezeu a ales întotdeauna lucrurile slabe, ca pe vase fragile de lut, pentru ca toată slava să fie a Lui. Așa cum Isus S-a făcut asemenea nouă în slăbiciune, ei au ales să se facă robii tuturor, ca să cîștige pe cei mai mulți. Să le primească Dumnezeu consacrarea și alegerea.

Dragi frați, de acum conlucrători cu noi, cu ceilalți. Aș dori să vă citesc un cuvînt din partea lui Dumnezeu la plecarea voastră:

„Mîngîiați, mîngîiați pe poporul Meu, zice Domnul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului și strigați-i că robia lui s-a sfîrșit. Un glas strigă: „Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locuri uscate un drum pentru Dumnezeu nostru!... Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme și spune cetăților lui Iuda: Iată Dumnezeu vine cu putere și poruncește cu brațul Lui. Iată răsplata este cu El și răsplătirile vin înaintea Lui” (Is. 40,1.2 p.p. 3.9.10).

În acest moment, cînd vîntul Duhului Sfînt suflă cu putere în pînzele vieții voastre, cînd holdele sînt coapte, gata pentru seceriș, cînd inimi așteaptă să fie semănate, cînd lumea este zbuciumată și dezorien-

tată, cînd durerea omenirii stă să-și treacă măsura, cînd ultimele semne ale sfîrșitului își aruncă umbrele, Isus, care v-a chemat, care v-a făcut părtași cu El la necaz, dar și la Împărăție, vă poruncește: „Duceți-vă și faceți-vă robii tuturor, așa ca să cîștigați pe cei mai mulți, mîngîiați, vorbiți de bine. Spuneți tuturor că robia este gata să se încheie, că nelegiuirea lor este ispășită prin sîngele lui Isus. Vestiți cu tărie vestea cea bună a Evangheliei. Înălțați-vă glasul cu puterea Duhului Sfînt. Nu vă temeți, ci spuneți: Iată Dumnezeul nostru. El vine cu putere și slavă mare. Convingeți. Plata este cu El și răsplătirile merg înaintea Lui. În lume veți avea necazuri. Veți semăna cu lacrimi. Oamenii vă vor urî și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate despre voi. Veți fi prigoniți din pricina Numei lui Isus. Veți fi hărțuiți tot timpul și de uneltele lui Satana. Veți trece adesea prin valea plîngerii și nu veți ocoli valea umbrelor morții. Dar Isus zice: Ferice de voi. Vă veți întoarce cu bucurie la strîngerea roadelor. Plata voastră este mare în ceruri. Eu sînt cu voi în toate zilele pînă la sfîrșitul veacului. Sînt cu voi în foc sau în apă. În valea plîngerii și oriunde vă trimit. Veniți binecuvîntați Tatălui Meu. Bine rob bun și credincios. Suferințele din vremea de acum nu sînt vrednice să fie puse alături de slava viitoare.” De aceea, în Numele lui Isus Hristos, vă trimit. Duceți-vă astăzi în via lui Isus. Predicați Evanghelia la orice făptură. Faceți ucenici din toate neamurile. Învățați-i să păzească tot ce v-a poruncit Isus. Cine vă primește pe voi, a zis Domnul, mă primește pe Mine. Vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor. Și nu vă temeți

nicidecum de ceea ce aveți de suferit. Fiți credincioși pînă la moarte și vă voi da cununa vieții și nu vă va fi șters numele din cartea vieții. Fiindcă veți păzi cuvîntul răbdării Lui, vă va păzi și El de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să cerce pe locuitorii pămîntului. El stă la ușă și bate. Dacă auziți glasul Lui și deschideți ușa, El va intra la voi, va cina cu voi și voi cu El. A lui Isus care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sîngele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor. Amin.

Ca răspuns la cuvîntul de trimitere, corul Seminarului, în numele tuturor, interpretează imnul consacrării lor:

„Sînt robul tuturor

Ca să cîștig viață

Pentru cei ce mor.

Doamne, voi face totul, totul

Ca să cîștig pe cei mai mulți”.

Astfel de momente din viața bisericii, a instituțiilor bisericii sau a noastră, a fiecăruia în parte, sînt ocaziile oferite de cer pentru a lua hotărîri care să ne fixeze definitiv, nu numai în oastea cea mare a slujitorilor lui Dumnezeu, ci și hotărîrea de a rămîne un sincer și credincios ucenic al lui Isus, de a rămîne mereu sub cruce, umili cu inima, blînzi și smeriți. Nu degeaba spunea Domnul referitor la poporul Său:

„O! de ar rămînea ei cu aceeași inimă ca să se teamă de Mine și să păzească toate poruncile Mele” (Deut. 5,29).

Fratele Orban Adalbert, directorul Seminarului, înmînînd diplomele celor cinci absolvenți, a spus:

„Să interpunem între anii de pregătire și anii de slujire un gest al re-

cunoașterii față de Dumnezeu, față de ceea ce ne dăruiește El. Acest gest apare sub forma unei diplome. Ele arată spre trecut, dar și spre viitor. Trecutul plin de har, plin de privilegii în școala profeților. Viitorul, plin de satisfacții, de împliniri pe ogorul Evangheliei.

Dragi absolvenți și noi, fiecare care purtăm în sufletele noastre dorința de a-l proslăvi pe Dumnezeu printr-o slujire devotată, să nu uităm cuvântul din Evanghelia lui Luca 17,9: „Va rămînea El îndatorat față de robul acela, pentru că robul a făcut ce-i fusese poruncit?” Nu cred! Să nu credeți niciodată, să nu credeți vreodată că Dumnezeu ne este îndatorat. Noi sîntem și vom rămîne totdeauna îndatorați Lui. Parabola aceasta poate să nască indignare, nedumerire. Cum adică ... un rob brav, fidel să nu primească un cuvînt de apreciere din partea stăpînului său? „Gătește-mi să mînc, încinge-te și servește-mă pînă voi mînc și voi bea eu, după aceea vei mînc și vei bea și tu. Tot așa și voi, după ce veți face tot ce trebuie făcut, să ziceți: Sîntem niște robi netrebnici. Am făcut ceea ce eram datori să facem. Fundamental și existențial, Dumnezeu este mai stăpîn decît stăpînul din această parabolă și noi sîntem mai robi decît robul din această parabolă. Prin dreptul Său de Creator și Mîntuitor, Dumnezeu rămîne într-o distincție absolută față de noi. Datorită iubirii Sale și Atotputerniciei Sale existăm, Îl cunoaștem și Îl slujim. Plata noastră este slujirea, iar răsplata noastră este Hristos. Căci apostolul nu-și dorea o răsplată mai mare decît să-L cunoască pe El, neprihănirea Lui, pe care ne-o dă Dumnezeu prin credința în El, în Isus Hristos. Să mă fac asemenea Lui,

moșii Lui, ca să ajung la înviere și aceasta cu aplicarea la învierea noastră spirituală și, dacă va fi necesar, chiar în sens fizic. Isus Hristos, răsplata slujirii noastre, iar slujirea, ea însăși o plată. Toate acestea izvorăsc din harul lui Dumnezeu, descoperit nouă prin Isus Hristos. Niciodată Dumnezeu nu ne va fi îndatorat, ci noi îi rămînem îndatorați. Ultima carte a Bibliei nu schimbă statutul nostru înaintea lui Dumnezeu. Dar acest statut este plin de bucurie. „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji”.

Viața veșnică este prelungirea privilegiului slujirii noastre. Îndatorați față de El și plini de dragoste față de Hristos, de grațitudine față de El, să puneți această diplomă într-un loc potrivit, ca să nu vă deranjeze, nici să nu vă procure slavă deșartă, nici falsă siguranță. Ci... într-un loc al amintirii că Dumnezeu a fost cu voi patru ani. Și dacă voia Lui va prelungi timpul pînă cînd să suprapunem timpul nostru veșnicia Lui, dacă vă va da luni sau ani chiar, să fie un Eben Ezer pe hîrtie, a experiențelor trăite în Școala lui Isus, pregătitoare pentru ogorul Evangheliei, desțelenit sau încă nedesțelenit în fața mersului vostru din biruînță în biruînță. Luați această atestare a pregătirii voastre, această recunoaștere și purtați-o cu recunoștință față de Isus. Cu slavă pentru Numele Lui și cu hotărîre nestrămutată de a depăși mereu nota examenelor de pînă acum.”

Se înmînează diplomele lui Ban Gabriel, Cristea Eduard, Floricel Lucian, Ghioaldă Mihai și Kovacs Arpad.

Fratele Orban Adalbert prezintă apoi corpul profesoral prezent la festivitate: sora M. Dobre, profesor de

limba română și engleză; fr. L. Cristescu, profesor la cursul de evanghelizare; fr. D. Faluveghi, dînsul predă mai multe materii și nu avem timp acum să le enumerăm; fr. N. Dumitrescu, profesor de Eclesiologie și viitor rector al Institutului Teologic de grad universitar; fr. D. Popa în primii doi ani a predat Istoria Adventă, Spiritul Profetic, organizația Daniel și Apocalips; fr. A. Moldovan a predat Istoria Adventă și organizația; fr. P. Danci a predat Istoria Vechiului Testament.

Din corpul profesoral au făcut sau fac parte și profesori care nu sînt prezenți aici cu noi: fr. A. Bocăneanu, I. Buciuman, N. Ploșoreanu, cum și Ionică Aurel și Popa Mihai care, în prezent, sînt plecați din țară.

Împreună cu dîșii și nu în opoziție cu ei, predau Teologia Sistematică, Dogmatică, Istoria Faptelor Apostolilor și muzica.

Un grup nu chiar mare de robi ai robilor, de slujitori ai celor ce vă dorim robi ai lui Hristos.

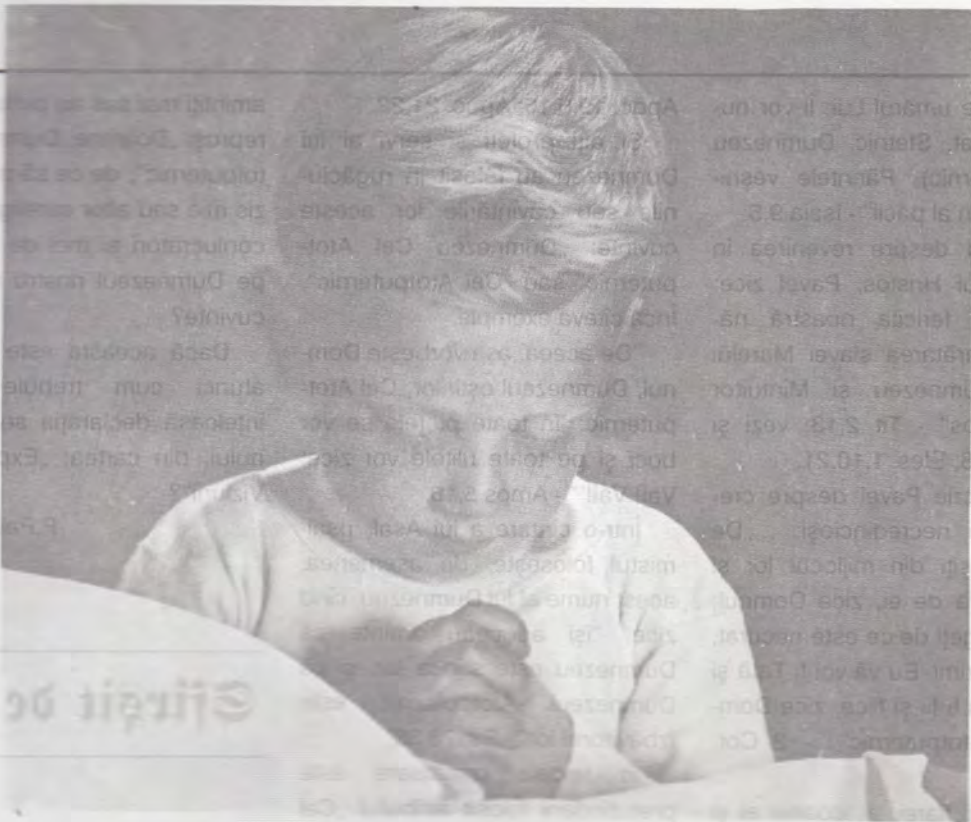
Cu aceasta se declară încheiat anul școlar 1991 - 1992 și se declară deschis noul an universitar 1992 - 1993.

Cu un imn de laudă și o rugăciune înălțată către Cel Atotputernic ca El să primească și să sfințească tot ceea ce făptuim prin puterea Duhului Său, festivitatea clasei de absolvire a Seminarului Teologic A.Z.Ș. din România s-a încheiat.

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvîntul Adevărului” (2 Tim. 2,15).

A consemnat

D. Popa, redactor

SFINTEASCĂ-SE NUMELE TĂU (2)

Cazuri în care servii Domnului au folosit în rugăciunile lor cuvintele „Dumnezeu Atotputernic”

Cînd Dumnezeu a schimbat numele lui Avram în Avraam, Domnul i s-a arătat și i-a zis: „Eu sînt DUMNEZEUL CEL ATOT-PUTERNIC. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană” - Gen. 17,1.

Cînd Isaac l-a binecuvîntat pe Iacov, între altele, în rugăciunea sa, a zis: „Dumnezeu Cel Atotputernic” (evreiește: EL-SADAI) să te binecuvînteze, să te facă să crești și să te înmulțești, ca să ajungi o ceată de noroade” - Gen. 28,1-3.

Cînd a schimbat numele lui Iacov în Israel, Dumnezeu i-a zis: „Numele tău este Iacov; dar nu te vei mai chema Iacov, ci numele tău va fi Israel”. Și i-a pus numele Israel. Dumnezeu i-a zis: „Eu sînt

Dumnezeul Cel Atotputernic”. Crește și înmulțește-te; un neam și o mulțime de neamuri se vor naște din tine, și chiar împărați vor ieși din coapsele tale”. - Gen. 35,10-11.

Cînd Iacov a retrimis pe fiii săi la Iosif, în Egipt, le-a zis: „Luați cu voi argint îndoito, și duceți înapoi argintul pe care vi-l pusese ră la gura sacilor: poate că s-a făcut o greșeală. Luați și pe fratele vostru, sculați-vă și întoarceți-vă la omul acela. Dumnezeu Cel Atotputernic să vă facă să căpătați trecere înaintea omului aceluia, și să lase să se întorcă împreună cu voi pe celălalt frate al vostru și pe Beniamin” - Gen. 43,11-14.

Cu ocazia înfierii fiilor lui Iosif, Iacov a zis lui Iosif: „Dumnezeu Cel Atotputernic mi s-a arătat la Luz, în țara Canaan, și m-a binecuvîntat” - Gen. 48,3.

Cînd a vorbit Dumnezeu lui Moise, i s-a prezentat astfel: „Eu sînt Domnul. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeu Cel Atotputernic, dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca Domnul” - Exod 6,3.

Cînd a văzut Ezechiel slava Domnului, el o descrie astfel: „Atunci slava Domnului s-a ridicat de pe Heruvimi și s-a îndreptat spre pragul casei, așa încît Templul s-a umplut de nor, și curtea s-a umplut de strălucirea slavei Domnului. Vijitul aripilor heruvimilor s-a auzit pînă la curtea de afară, ca glasul Dumnezeului Celui Atotputernic, cînd vorbește” - Ezech. 10,4-5.

Despre atributele lui Isus, profetul Isaia a vorbit profetic astfel: „Căci un copil ni s-a născut, un Fiú ni s-a dat, și dom-

nia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare (puternic), Părintele veșnicilor, Domn al păcii" - Isaia 9,5.

Vorbind despre revenirea în glorie a lui Hristos, Pavel zice: „Așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea slavei Marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos" - Tit 2,13; vezi și Matei 28,18; Efes. 1,10,21.

Cînd scrie Pavel despre credincioși și necredincioși: „...De aceea: 'leșiți din mijlocul lor și depărtați-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic'". - 2 Cor. 6,17-18.

Biruitoarii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei, cînd cîntă cîntarea lui Moise, exclamă în adorare: „Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernic; Drepte și adevărate sînt căile Tale, Împărate al Neamurilor" - Apoc. 15,3.

Această asociere de cuvinte a fost folosită de către Ioan, pentru slăvirea lui Dumnezeu: „Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: 'Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărețească'" - Apoc. 19,6.

Și în alte cazuri, Ioan, cînd vorbește de Dumnezeu, Îl pomenește cu această asociere de cuvinte: „În cetate n-am văzut nici un Templu pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sînt Templul ei" - Apoc. 21,22.

Numai în Apocalips se pomenește de 9 ori asocierea de cuvinte „Dumnezeu Atotputernic": Apoc. 1,8; Apoc. 4,8; Apoc. 11,17; Apoc. 15,3; Apoc. 16,7,14;

Apoc. 19,6,15; Apoc. 21,22.

Și alți profeți și servi ai lui Dumnezeu au folosit în rugăciunile sau cuvîntările lor aceste cuvinte: „Dumnezeu Cel Atotputernic" sau "Cel Atotputernic". Încă cîteva exemple:

"De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeul oștirilor, Cel Atotputernic: 'În toate piețele se vor boci și pe toate ulițele vor zice: Vai! Vai!'" - Amos 5,16.

Într-o cîntare a lui Asaf, psalmistul folosește, de asemenea, acest nume al lui Dumnezeu, cînd zice: "Își aduceau aminte că Dumnezeu este stîncă lor, și că Dumnezeul Atotputernic este izbăvitorul lor" - Ps. 78,35.

În textele următoare este pretutindeni folosit atributul „Cel Atotputernic": Gen. 49,25; Num. 24,4; Rut 1,20,21. Mai ales în cartea lui Iov se pomenește foarte des: Iov 5,17; 6,4,14; 8,3,5; 11,7; 13,3; 15,25; Iov 21,15,20; 22,3,17; 23,25-26; 23,16; 24,1; 27,2,10,11,13; 29,5; 31,2,35; 32,8; 33,4; 34,10; 34,12; 35,13; 37,23; 40,2; Ps. 68,14; 91,1; Is. 13,6; Ezech. 1,24; Ier. 1,15; citește și Deut. 10, 17; 2 Cron. 20,6; Neem. 9,32; Ps. 24,8; 147,5; Is. 40,26; Ier. 32,17.

Adesea, în locul expresiei „Dumnezeu Cel Atotputernic", servii Domnului denumesc pe Dumnezeu cu însușirea de „Dumnezeu Cel Prea Înalt" - Deut. 32,8; Gen. 14,18-22; Ps. 68,15; Ps. 9,2.

Cred că toate textele amintite mai sus vorbesc cu prisosință, în favoarea afirmației irecuzabile că folosirea cuvintelor „Dumnezeule Atotputernic", în rugăciunile noastre, nu numai că nu este interzisă de Dumnezeu, dar este chiar recomandată, mai ales în rugăciunile de laudă sau de adorare. Dacă toți servii lui Dumnezeu

amintiți mai sus au putut zice fără reproș: „Doamne, Dumnezeule Atotputernic", de ce să-mi fie interzis mie sau altor coreligionari sau conlucrători ai mei de a denumi pe Dumnezeul nostru cu aceste cuvinte?

Dacă aceasta este adevărat, atunci cum trebuie să fie înțeleasă declarația servei Domnului, din cartea: „Experiențe și Viziuni"?

P.Paulini

Sfirșit de cale

- Se stinge din viață sora Micu T.Dumitra, în vîrstă de 77 ani, membră a Comunității Dor Mărunt, jud. Călărași.

Născută la 22 aprilie 1915, se atașează Bisericii Advente, prin botez, în anul 1956, păstrînd pînă în ultima clipă a vieții sale nădejdea adventă.

Ca orice muritor, a cunoscut greul vieții, dar, împreună cu soțul ei, a sfătuit și condus pe cei 7 copii pe calea credinței, cum și pe cei 25 de nepoți și 13 strănepoți. A fost cunoscută ca o familie harnică și credincioasă.

Pe 22 martie 1992, familia, prietenii, surorile și frații ei de credință au condus-o la locul odihnei ei temporare, în așteptarea glorioasei învieri.

Cuvîntul plin de speranță și mîngiere al Scripturilor a fost rostit în această ocazie de cel ce semnează aceste rînduri.

Pastor, Strîmbu Gheorghe